

nade Linus. Ja, det är ingen risk för dig, det försäkrar jag.

— Men ett så'nt belopp! Och varför fyller du inte i orden »mig själv»? Vad menar du med det? frågade Sigge litet het.

— Jo, jag menar, att det ej kommer att stå »mig själv» där, utan växeln blir ställd till viss mans eller firmas order — men vem det blir vet jag inte nu för ögonblicket. Du slipper i alla fall att endossera den.

Sigge tog pennan och skrev tigande på sitt namn som utställare, varefter Linus i sin tur accepterade finnens accept och stoppade båda papperena i sin plånbok.

— Du ger mig väl recepisse på den lappen som är min? frågade Sigge.

— Naturligtvis! För ordningens skull kan du få ett erkännande på den andra också.

— Visst inte! käre bror. De' ä' ju dina pengar. Du ringer väl då du fått kosingarna?

— Naturligtvis! Men det kan komma att dröja tills i övermorgon.

Sigge sade adjö och gick.

Linus väntade tills han sett Sigge komma ut ur porten och vaggas i väg nedåt gatan, då sprang han fram till telefonen och ringde upp ett nummer.

— Är det byggmästar Markén? Jaså! Jo, det är Westh. Go'morron farbror! Jag har tänkt få träffa farbror nu med detsamma — före elva.